

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0307 van 11 juni 2013
in de zaak 1112/0489/SA/2/0441

In zake:

1. de heer [REDACTED]
  2. de heer [REDACTED]
- beiden wonende te 1500 Halle, Jean [REDACTED] 121

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Alain DE JONGE
kantoor houdende te 1702 Groot-Bijgaarden, Alfons Gossetlaan 54, b11

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de vzw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Peter DE SMEDT
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 1 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 22 december 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle van 12 augustus 2011 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de uitbreiding van een keuken voor een opvangtehuis voor jeugd.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 18 juli 2012 met nummer S/2012/0157 de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uitgesteld.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 18 juli 2012 toegewezen aan de tweede kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 28 mei 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alain DE JONGE die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw ■■■ die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Wannes THYSSEN die loco advocaat Peter DE SMEDT verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De vzw ■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 13 april 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 25 april 2012 de tussenkomenende partij voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomenende partij werd verzocht om een afschrift van de benoeming van de heer ■■■ tot afgevaardigd bestuurder alsook van de (externe) vertegenwoordigingsmacht die de raad van bestuur hem als afgevaardigd bestuurder heeft gegeven, bij haar uiteenzetting ten gronde te voegen en minstens neer te leggen op de zitting omtrent het schorsingsverzoek.

Na onderzoek van de door de tussenkomenende partij ingediende stukken verklaart de Raad het verzoek ontvankelijk en wordt het verzoek tot tussenkomst ingewilligd.

IV. FEITEN

Op 11 mei 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*uitbreiding van keuken voor opvangtehuis voor jeugd*”.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’ gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 25 mei 2011 tot en met 23 juni 2011, wordt een bezwaarschrift ingediend door de huidige verzoekende partijen.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle verleent op 12 augustus 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert deze beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening van het gebied:

Door de bestaande bebouwing en de infrastructuur is de structuur van het gebied gekend. De omgeving wordt gekenmerkt door woningen in gesloten verband. Het voorliggend dossier handelt over het hoekgebouw waarvan de tuinzone zich op het naastliggend perceel in de [REDACTED] bevindt.

De provincie oordeelde in haar besluit over het tuinhuis dat dit perceel niet op zich staat maar door gebruik als tuin functioneel gekoppeld is met het opvangtehuis.

Voorliggende aanvraag betreft de verbouwing van het opvangtehuis met een volume tot tegen de rechterperceelsgrens en tot een zelfde bouwdiepte als het hoofdgebouw in functie van de realisering van een keuken op het gelijkvloers. Daartoe worden ook intern enkele muren opengemaakt. De bestaande rechter gemene muur heeft een hoogte van 3.7 m hoog ter hoogte van achtergevel, daarna verlaagd tot 2.65 m in het midden en tot 2.22 op het einde. Deze wordt verhoogd met 0.7 meter op het tussen gedeelte en 1.1 meter op het achterste deel.

De rechterbuur diende ter zake bezwaar in omwille van vermindering van zon- en lichtinval. Dit zal inderdaad een vermindering van licht- en zoninval betekenen voor de binnenkoer van de rechterbuur. Omwille van de specifieke perceelsconfiguratie is het perceel van bezwaarindieners echter weinig diep waardoor er geringe buitenruimte overblijft, hetgeen op zich een onvoldoende reden is om aanvaardbare stedenbouwkundige uitbreidingen op naastliggende percelen te hypothekeren. De bouwdiepte van het te verbouwen gebouw meet 15.55 langsheen de [REDACTED] en 16 meter langsheen de rechterperceelsgrens. Deze bouwdiepten liggen in de lijn van de algemeen aanvaarde stedenbouwkundige norm van 15 meter op het gelijkvloers en zijn resultaat van de plaatselijke perceelsconfiguratie. Achter het gebouw bevindt zich de tuin van het opvangtehuis (de deputatie stelde in zijn vergunning voor de tuinberging dat dit achterliggend perceel niet volledig op zich staat maar door gebruik als tuin functioneel gekoppeld is met het opvangtehuis – BH/2007/164).

Een uitbouw tot de voorgestelde bouwdiepte is aanvaardbaar onder de voorwaarde dat het achterliggend perceel steeds functioneel verbonden dient te blijven met het hoofdgebouw....
...”

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 20 september 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 november 2011 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 20 december 2011 beslist de verwerende partij op 22 december 2011 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

5.7 Beoordeling

a) Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied. .... De aanvraag is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied.

...

b) De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone.

...

c) Het hoekperceel zal na de werken 100% bebouwd zijn, maar het blijft beschikken over een volwaardige buitenruimte door de functionele koppeling met het aanpalende perceel aan de [REDACTED]. De twee percelen hebben een eigen kadastrale nummer en zouden in theorie een eigen invulling kunnen krijgen, maar door de bouw van de keuken met een groot raam en toegang op de perceelsgrens tussen beide percelen, wordt de functionele verbondenheid tussen de percelen door de gevraagde werken bestendigd.

De perceelsconfiguratie en de bestaande bebouwing op de percelen in de onmiddellijke omgeving van het perceel in kwestie, laten een eigen ontwikkeling van het perceel dat als tuin bij het centrum gebruikt wordt amper toe. De invulling met een woning van gemiddelde grootte (met een bouwdiepte die aansluit op de woning [REDACTED] nr. 85) zou nefaste gevolgen hebben voor de leefbaarheid van het hoekgebouw én de rechtsaanpalende woning aan de [REDACTED]. Beide gebouwen zouden volledig ingesloten worden en in de rechtsaanpalende woning zou amper zonlicht kunnen binnendringen. Minstens over een afstand van 3 à 4m, dus over de helft van de breedte van het perceel, zou het gabariet van het hoekgebouw moeten gevolgd worden. Het bebouwbaar volume zou in dat geval echter te klein zijn voor de realisatie van een eigentijdse woning. Het ligt bijgevolg voor de hand dat het aanpalende tuinperceel ook omwille van de beperkte bouw mogelijkheden gekoppeld zal blijven aan het hoekperceel. Een uitbreiding van het hoekgebouw over twee bouwlagen en een zadeldak, in het verlengde van het gabariet van het hoekgebouw, blijft uiteraard mogelijk.

d) Als gevolg van de bebouwing op hoekpercelen, waarbij aangesloten wordt op 2 straatgevels, is een grotere beslotenheid van de buitenruimte op de onmiddellijk aanpalende percelen onvermijdelijk bij bebouwing in gesloten bouworde. In een dicht bebouwde omgeving heeft een aanpalend gebouw altijd invloed op de lichtinval van aanpalende eigendommen. Daarbij is de te verwachten verdraagzaamheid tegenover

omliggende bebouwing groter in dicht bebouwde, stedelijke omgevingen dan in landelijke gebieden, waar de bouwwerken doorgaans op grotere afstand van elkaar staan ingeplant.

Het perceel sluit aan de zijde van de [REDACTED] aan op kleine percelen met een hoge bebouwingsgraad. Aanbouwen tot op de achterste perceelsgrens komen er nog voor. De niet bebouwde ruimte van het hoekperceel en de 3 naburige woningen is zeer beperkt en, op het aanpalende perceel na, herleid tot een verharde koer. De woningen zijn met de achtergevel zuidwestelijk georiënteerd, waardoor er, mede door de bestemming als tuin van het zuidelijk aanpalende perceel, toch nog voldoende zonlicht in de tuinen binnenvalt. De tuintjes zijn van elkaar afgescheiden door tuinmuren of aanpalende aanbouwen.

In functie van het behoud van voldoende lichtinval is het belangrijk dat de kleine tuintjes maximaal begrensd worden tot een aanbouw die beperkt blijft tot 1 bouwlaag. Het verschil in zonlichtinval tussen een tuinmuur (met een normale hoogte van $\pm 2.00\text{m}$) en een gelijkvloerse aanbouw met plat dak behoort voor een zuidwestelijk georiënteerde tuin als een te aanvaarden hinder voor het aanpalende perceel. Ten opzichte van de bestaande situatie wordt in voorliggende aanvraag de muur op de perceelsgrens over een gemiddelde diepte van 2.00m opgetrokken met 0.70m en over een diepte van 2.50m met 1.10m . De buitenhoogte van 3.50m ten opzichte van het maaiveld (en 3.12m t.o.v. het aanpalende perceel) komt voort uit de bestaande binnenvloer (pas 0.30m boven het maaiveld) en een normale binnenhoogte van 2.70m . Het verschil in binnenhoogte met de bestaande ruimten in het hoofdgebouw wordt opgevangen door een vals plafond. De constructie heeft voor een aanbouw met 1 bouwlaag en plat dak, aanvaarbare afmetingen.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- omwille van de plaatsing van het raam en toegang op de perceelsgrens enerzijds en de beperkte bouw mogelijkheden anderzijds, zal het aanpalende (tuin)perceel aan de [REDACTED] functioneel verbonden blijven met het hoekperceel; hierdoor wordt de draagkracht van het perceel niet overschreden;*
- het verschil in zonlichtinval tussen een tuinmuur (met een normale hoogte van $\pm 2.00\text{m}$) en een gelijkvloerse aanbouw met plat dak behoort voor een zuidwestelijk georiënteerde tuin als een te aanvaarden hinder voor het aanpalende perceel.*

Aan de vergunning dienen volgende voorwaarden opgelegd te worden:

- de muur wordt aan de zijde van het aanpalende perceel op een esthetische manier afgewerkt, in overleg met de eigenaar van het aanpalende perceel;*
- het aanpalende perceel dat in gebruik is als tuin bij het centrum dient steeds in functioneel verband te staan met het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft;*
- het voorwaardelijk gunstig van de brandweer van 1 juni 2011 na te leven.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

De Raad heeft met het arrest van 18 juli 2012 met nummer S/2012/0157 vastgesteld dat het beroep tijdig werd ingesteld en dat de verzoekende partijen over het rechtens vereist belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO beschikken.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1, §1 en §2 VCRO en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij er bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening mee moet houden dat de aanvraag geen onevenredige hinder mag veroorzaken voor de burenen. De verzoekende partijen menen dat dit het geval is, aangezien zij grotendeels het genot van hun pas aangelegde tuin verliezen.

De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij het verlies van genot op een verkeerde en hoogst subjectieve wijze heeft beoordeeld. De aanwezigheid van de reeds bestaande dichte bebouwing is geen voldoende verantwoording om de reeds beperkte licht- en zoninval verder aan te tasten, dan wel volledig teniet te doen.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de vergunde constructie geen abnormale burenhinder veroorzaakt en dat zij voldoende rekening heeft gehouden met het verlies van zonlicht voor de verzoekende partijen. Zij stelt dat de gemene muur in het zuidoosten is gelegen en enkel een vermindering van de ochtendzon tot gevolg zal hebben.

De verwerende partij wijst erop dat de onmiddellijke omgeving gekenmerkt wordt door een hoge bebouwingsdichtheid waaruit onvermijdelijk voortvloeit dat een aanpalende bebouwing invloed heeft op de aanpalende eigendommen. De verwerende partij stelt dat het verlies van zonlicht de perken van de normale hinder niet te buiten gaat en de aanvraag bijgevolg verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan nog toe dat alle betrokken overheden, zowel het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle als de verwerende partij, en de adviesverleners het er over eens zijn dat de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat het plaatsen van een hoge en lange muur het aantal zonuren wezenlijk zal aantasten. Zij wijzen erop dat dit het geval zal zijn in de ochtenden alsook in de winter, wanneer de zon een veel lagere hoogte bereikt.

Beoordeling door de Raad

1.

Er wordt niet betwist dat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, gelegen is in een woongebied en dat het voorwerp van de aanvraag qua bestemming hiermee overeenstemt.

Het aangevraagde is ook niet gelegen in een gebied waarvoor een bijzonder plan van aanleg, ruimtelijk uitvoeringsplan of goedgekeurde en niet vervallen verkaveling bestaat, zodat de

vergunningverlenende overheid dient te onderzoeken of het in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt onderzocht en beoordeeld aan de hand van de aandachtspunten en criteria zoals vermeld in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO.

Uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO volgt onder meer dat een vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier en met de aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO die, voor zover noodzakelijk of relevant, voor het aangevraagde dienen onderzocht te worden.

De woning van de verzoekende partij maakt ontegensprekelijk deel uit van de 'relevante in de omgeving bestaande toestand'.

De verzoekende partij houdt voor dat een aantal hinderaspecten niet voldoende zijn onderzocht.

Wanneer de verwerende partij op basis van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO uitspraak doet over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij op als orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Tengevolge van het devolutief karakter van het beroep moet de verwerende partij de aanvraag opnieuw in haar volledigheid onderzoeken, en dit op grond van een eigen beoordeling van de aanvraag, zowel wat de legaliteit als de opportuniteit van de aanvraag betreft.

De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden, noch is zij gebonden door de motivering van de voor haar bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Uit de bestreden beslissing moet duidelijk blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen zodat de Raad, bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht, kan nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

2.

De verzoekende partijen menen dat er geen zoninval meer zal zijn door de verhoging van de muur. Zij stellen dat het verlies van genot op een verkeerde en hoogst subjectieve wijze is beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij volgende beoordeling heeft gemaakt met betrekking tot de hinderaspecten voor de verzoekende partijen:

“...
d)

Als gevolg van de bebouwing op hoekpercelen, waarbij aangesloten wordt op 2 straatgevels, is een grotere beslotenheid van de buitenruimte op de onmiddellijk aanpalende percelen onvermijdelijk bij bebouwing in gesloten bouworde. In een dicht bebouwde omgeving heeft een aanpalend gebouw altijd invloed op de lichtinval van

aanpalende eigendommen. Daarbij is de te verwachten verdraagzaamheid tegenover omliggende bebouwing groter in dicht bebouwde, stedelijke omgevingen dan in landelijke gebieden, waar de bouwwerken doorgaans op grotere afstand van elkaar staan ingeplant.

Het perceel sluit aan de zijde van de [REDACTED] aan op kleine percelen met een hoge bebouwingsgraad. Aanbouwen tot op de achterste perceelsgrens komen er nog voor. De niet bebouwde ruimte van het hoekperceel en de 3 naburige woningen is zeer beperkt en, op het aanpalende perceel na, herleid tot een verharde koer. De woningen zijn met de achtergevel zuidwestelijk georiënteerd, waardoor er, mede door de bestemming als tuin van het zuidelijk aanpalende perceel, toch nog voldoende zonlicht in de tuinen binnenvalt. De tuintjes zijn van elkaar afgescheiden door tuinmuren of aanpalende aanbouwen.

In functie van het behoud van voldoende lichtinval is het belangrijk dat de kleine tuintjes maximaal begrensd worden tot een aanbouw die beperkt blijft tot 1 bouwlaag. Het verschil in zonlichtinval tussen een tuinmuur (met een normale hoogte van $\pm 2.00\text{m}$) en een gelijkvloerse aanbouw met plat dak behoort voor een zuidwestelijk georiënteerde tuin als een te aanvaarden hinder voor het aanpalende perceel. Ten opzichte van de bestaande situatie wordt in voorliggende aanvraag de muur op de perceelsgrens over een gemiddelde diepte van 2.00m opgetrokken met 0.70m en over een diepte van 2.50m met 1.10m . De buitenhoogte van 3.50m ten opzichte van het maaiveld (en 3.12m t.o.v. het aanpalende perceel) komt voort uit de bestaande binnenvloer (op 0.30m boven het maaiveld) en een normale binnenhoogte van 2.70m . Het verschil in binnenhoogte met de bestaande ruimten in het hoofdgebouw wordt opgevangen door een vals plafond. De constructie heeft voor een aanbouw met 1 bouwlaag en plat dak, aanvaardbare afmetingen.

...

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij haar beoordeling is overgegaan tot een concrete beschrijving van de uit te voeren werken en daarbij vaststelt dat de uitbouw achteraan, net zoals de woning van de verzoekende partijen, zuidwestelijk georiënteerd is waardoor er toch nog voldoende zonlicht in de tuin valt. Zij merkt tevens op dat alle aanpalende kleine percelen zijn met een zeer hoge bebouwingsgraad en zeer kleine, niet bebouwde ruimte. Enkel het perceel van de verzoekende partijen heeft nog een kleine tuin, de andere aanpalenden hebben slechts een verharde koer.

Met betrekking tot de verminderde lichtinval oordeelt de verwerende partij dat het verschil in lichtinval tussen een tuinmuur (met een normale hoogte van 2m) en een gelijkvloerse aanbouw met plat dak voor een zuidwestelijk georiënteerde tuin als een te aanvaarden hinder voor de verzoekende partijen kan beschouwd worden. Zij refereert daarbij naar de normaal te dragen hinder binnen het woonweefsel en de te verwachten verdraagzaamheid tegenover omliggende bebouwing die groter is in dicht bebouwde, stedelijke omgevingen dan in landelijke gebieden, waar de bouwwerken doorgaans op grotere afstand van elkaar staan ingeplant.

In dit verband dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting louter het tegendeel beweren van wat de verwerende partij overweegt. Ze beperken zich tot vage, algemene of louter feitelijke vaststellingen inzake het verlies van genot door de vermindering van lichtinval en zonlicht, maar tonen deze beweringen niet in concreto aan. Evenmin maken zij hiermee aannemelijk dat de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening door de verwerende partij onjuist, of kennelijk onredelijk zou zijn.

Ter openbare terechtzitting van 28 mei 2013 is gebleken dat het gaat om een verhoging van de tuinmuur van 0,70m op het middelste gedeelte en van 1,1m op het achterste gedeelte. Het bestaande, hoogste gedeelte van de tuinmuur wordt niet verder opgehoogd. De maten zoals aangeduid op de plannen zijn de juiste maten, en dit werd ter zitting door de tussenkomende partij bevestigd.

3.

De verzoekende partijen sturen met hun beroep kennelijk alleen maar aan op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van het afleveren van de door hen betwiste stedenbouwkundige vergunning.

Gelet op artikel 4.8.1, tweede lid VCRO en artikel 4.8.3, §1, eerste lid VCRO komt het evenwel niet toe aan de Raad om een dergelijke uitspraak te doen. Vermits de vergunningverlenende overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, mag de Raad zijn beoordeling omtrent de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de deputatie.

De Raad stelt enkel vast dat de verwerende partij, rekening houdende met de concrete gegevens van de aanvraag en de relevante bestaande omgeving, niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de geringe verminderde zon- en lichtinval voor de verzoekende partijen tot de normaal te dragen hinder behoort binnen een stedelijk woongebied met aaneengesloten woningen met hoge bebouwingsgraad. De verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening werd afdoende gemotiveerd.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de vzw [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 550,00 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 11 juni 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS,   voorzitter van de tweede kamer,
   met bijstand van
Eddie CLYBOUW,   griffier.

De griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW

Hilde LIEVENS